

[Socialministeren.]

Arbejdsgiverne til Arbejdsløshedsforsikringen i andre Lande i Modsætning til, hvad Tilfældet er i Danmark, hvor man særlig fra Skatteborgerkredse jamrer over de store Udgifter, der paalægges Skatteborgerne. Paa samme Maade gaar det, naar vi ser paa Socialforsikringen og Sygeforsikringen; den er i de fleste europæiske Lande en ren Arbejderforsikring, der ganske overvejende tager Sigte paa de egentlige Arbejderes Forhold.

I den tyske Sygeforsikring gælder ubetinget Forsikringspligt for alle Arbejdere, Medhjælpere, Svende, Lærlinge, Tyende og Hjemmearbejdere; for Funktionærer er Forsikringspligten betinget af en Lønnydelse af 2 700 Mark. I Norge findes Forsikringspligt for alle Arbejdere, uanset Indtægt, og for Funktionærer med en Indtægt op til 6 000 Kr. I England gælder omtrent de samme Regler. I Sverige, hvor Sygeforsikringen nu er en frivillig Folkeforsikring, findes ingen Grænser, hverken med Hensyn til social Stilling, Indtægt eller Formue; der gives blot intet Statstilskud til Personer, der sikrer sig over 8 Kr. om Dagen i Sygepenge — og det kan man jo slet ikke her.

Altsaa, fordi den danske Lovgivning er mere liberal overfor andre end den egentlige Arbejderklasse i Modsætning til de fleste Lande, hvor man kun har de specielle Arbejderforsikringslove, kommer man nu fra konservativ og Venstres Side — eller gjorde det i 1927 — og forlanger, at man af den Grund skal være strengere her overfor Arbejderne. Det kan jeg ikke forstaa.

Den historiske Udvikling og Udlandets gældende Lovgivning viser netop, at det er den moderne Arbejderklasses Forhold, som har været Udgangspunktet for hele denne Lovgivning, Arbejdsløshedsforsikring saavel som Sygeforsikring, og man har draget den Konsekvens heraf, at man har taget alle Arbejdere med herhjemme og taget ogsaa dem med, der var ligestillet med de ubemidlede Arbejdere. Det er en Begrundelse, der fører til, at man, hvis man ikke, som jeg har sagt, skal bryde med hele det Grundlag, hvorpaa denne Forsikringslovgivning er bygget op overalt, maa tage den almindelige ubemidlede Arbejder, som ikke har nogen Formue ud over de fastsatte Grænser, som Udgangspunkt.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, som aabenbart ikke kender dette, siger, at Ministeren ved saa udmærket godt, at det ikke kunde falde de to Partier ind at ændre deres Standpunkt fra 1927 i Løbet af tre

Aar. Nej, hvor skulde jeg egentlig vide det fra? Naar man har haft et Standpunkt i 35 Aar, som Venstre har haft det, kunde det dog være, at det var blevet saa indgroet hos en, at man blot paa Grund af en enkelt Forvildelse havde fraveget det en Gang, og at man, naar man blev oplyst om denne Forvildelses uheldige Følger, vendte tilbage til sit oprindelige Standpunkt op gennem Livet.

Derfor havde jeg haabet, at i det Øjeblik Venstre fik oplyst, at der allerede i de to Aar, der er gaaet, er rænset ud — for ikke at sige smidt ud — 25 000—30 000 af de mest solide Sygekassemedlemmer, vilde man fra den Side sige: Det havde vi ganske vist ikke tænkt os i 1927, og ud fra vort principielle Syn paa den sociale Lovgivning, hvorefter den først og fremmest skal være en Lovgivning om Hjælp til Selvhjælp, skal vi være de første til at ændre dette.

Det havde jeg tænkt mig paa Forhaand, naar de fik at vide, hvorledes det havde virket — og jeg havde ikke tænkt mig, at de ikke skulde være paavirkelige —, og at den samme Betragtning er gjort gældende overfor mig baade af Sygekassenævnet og Forretningsudvalget, der repræsenterer halvanden Million danske Medborgere. Nu lader det imidlertid ikke til, at det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen er paavirket heraf. Men det er virkelig hans og Venstres Fejl; det er ikke min Fejl, at jeg søger at rette den Fejl, de Herrer begik i 1927.

Som Begrundelse for det rigtige, der skete i 1927, nævnte det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen to, ikke ærede Medlemmer, for det var Sygekassemedlemmer, med en Indtægt af 7 000—8 000 Kr. og 50 000 Kr.s Formue, tror jeg, det var, som er blevet hældt ud af Sygekasserne; og det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt havde vist opdaget et Eksempel paa helt op til 10 000 Kr.

Der er om dette at sige, at af Hensyn til Udhældningen af de omtalte Personer var det ikke nødvendigt at foretage noget Brud med en 35-aarig Praksis. I saa Fald kunde man blot have benyttet den Bekendtgørelse af 1923, som Venstres tidligere Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Krag, havde udsendt, som jeg ikke paa nogen Maade har tænkt mig at tilsidesætte, men som jeg paa ny vil lade træde i Kraft i det Øjeblik, Venstre sank tilbage til sin fortidige Opfattelse paa disse Omraader. I denne Bekendtgørelse findes der absolut Hjemmel til at hælde de paagældende Medlemmer ud, og ingen Hjemmel til at have